

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 3 kwietnia 2020 r.

Poz. 2463

WYROK NR II SA/WR 804/18
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 16 stycznia 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Władysław Kulon
(spr.)

Sędziowie:

Sędzia WSA Anna Siedlecka
asesor WSA Wojciech Śnieżyński

Protokolant:

Krzysztof Erbel

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 16 stycznia 2019 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej Góry
z dnia 22 grudnia 2017 r. nr XLIII/362/17
w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego gminy Góra, obręb Czernina

- I. stwierdza nieważność § 6 ust. 2 zaskarżonej uchwały;
- II. zasądza od Gminy Góra na rzecz strony skarżącej kwotę 480
(słownie: czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Rady Miejskiej Góry z dnia 22 grudnia 2018 r. nr XLIII/362/17 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Góra, obręb Czernina. Organ nadzoru zaskarżając powyższą uchwałę wniósł o stwierdzenie nieważności § 6 ust. 2, jako podjętego z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.; zwanej dalej "u.p.z.p.") w związku z art. 96 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519 ze zm., dalej – p.o.ś.), polegającym na naruszeniu zasad sporządzenia planu miejscowego w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej poprzez wprowadzenie zapisu niezgodnego z przepisami odrębnymi. Wniosek skargi

obejmował także zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz organu nadzoru kosztów postępowania według norm przepisanych.

W szczegółowych motywach skargi podano m.in., że ustalenie parametru technicznego, parametru emisji instalacji, w których następuje spalanie paliw czy też rodzaju paliw dopuszczonych do stosowania, nie leży w kompetencji rady gminy, lecz Sejmiku Województwa Dolnośląskiego, który w dniu 30 listopada 2017 r. podjął tzw. uchwałę antysmogową. Organ nadzoru powołał się nadto na wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu stwierdzające nieważność zapisów uchwał ustalających w zakresie zaopatrzenia w energię ciepłą stosowania indywidualnej instalacji centralnego ogrzewania o wysokiej sprawności i niskim stopniu emisji zanieczyszczeń.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz wniósł o oddalenie skargi w całości. Uzasadniając zajęte stanowisko wyjaśnił, że art. 15 ust. 2 u.p.z.p. ustala obowiązkowe elementy, które powinny zostać określone w planie miejscowym. Jednym z takich elementów są określone w pkt 10 tego przepisu zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Zatem określenie zasad modernizacji i instalacji kotłów znajduje się w dyspozycji powołanego przepisu. Według autora odpowiedzi na skargę w sytuacji braku przepisów odrębnych, które regulowałyby kwestię instalacji kotłów na paliwa stałe, z uwagi na ochronę środowiska, a co za tym idzie również interes społeczny i lokalny, zasadne było określenie tych zasad w podjętej przez Radę uchwale. Zakwestionowana przez organ nadzoru regulacja uniemożliwia montaż pieców (pozaklasowych) o niskiej i nieokreślonej sprawności. Z przedstawionych względów należy przyjąć, że § 6 ust. 2 uchwały jest ważny i obowiązywać będzie do dnia wejścia w życie przepisów odrębnych - uchwały Sejmiku Województwa, tj. do dnia 1 lipca 2018 r., a zarzut skarżącego w zakresie jego podjęcia z istotnym naruszeniem przepisów jest nieuzasadniony.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Słusznie zauważył skarżący organ nadzoru, że w przypadku skarg na uchwały zawierające regulacje zbliżone do zakwestionowanego przepisu § 6 ust. 2 uchwały nr XLIII/362/17, tut. Sąd prezentuje jednolitą ocenę nieprawidłowości objęcia takim przepisem zagadnienia pozostającego poza zakresem jednoznacznie wskazanym w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p., jako wydanych z przekroczeniem normy kompetencyjnej (zob. wyroki z dnia 10 stycznia 2018 r., sygn. akt II SA/Wr 611/17, z dnia 17 stycznia 2018 r. sygn. akt II SA/Wr 608/17).

Wskazać zatem należy, że przy ocenie uchwał w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Sąd zobligowany jest do kontroli zaskarżonej uchwały w kontekście przesłanek wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p.. Stosownie do treści tego przepisu istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Pod pojęciem procedury planistycznej należy rozumieć kolejno podejmowane czynności planistyczne określone przepisami ustawy, gwarantujące możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (składanie uwag i wniosków) i kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień. Pojęcie zaś zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wiąże się z merytorycznymi wartościami i wymogami kształtowania polityki przestrzennej.

Przeprowadzona w takim zakresie kontrola zaskarżonej uchwały wykazała, że nie odpowiada ona prawu w części dotyczącej § 6 ust. 2 uchwały, który stanowi, że „W zakresie ochrony powietrza, w nowo powstałych budynkach zakazuje się instalowania kotłów na paliwa stałe o sprawności mniejszej niż 75%”. Nie poddając krytyce celu przyświecającego Radzie Miejskiej Góry w podjęciu takiej regulacji, którym było zapewnienie mieszkańcom czystego powietrza, wolnego od zanieczyszczeń powodowanych użytkowaniem pieców pozaklasowych, stwierdzić należy, że pomimo takiego szczytnego zamiaru, ustawodawca w tym zakresie uprawnienia prawodawcze poznał innemu podmiotowi. W myśl art. 96 p.o.ś. ustalanie zakazów w zakresie eksploatacji instalacji oraz określanie parametrów technicznych, rozwiązań technicznych lub parametrów emisji instalacji należy do kompetencji sejmiku województwa, a nie do kompetencji organu stanowiącego gminy. Zasadnie zatem organ nadzoru sformułował zarzut naruszenia art. 15 ust. 1 u.p.z.p. w związku z art. 96 p.o.ś.

Uwzględniając powyższe, wniosek o stwierdzenie nieważności § 6 ust. 2 zaskarżonej uchwały należało uznać za uzasadniony. W pełni zatem podzielając zarzut i przedstawioną argumentację prawną organu nadzoru w powyższym zakresie, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. O kosztach orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 200 p.p.s.a. w związku z § 14 ust. 1 pkt 1

lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).